

*XII Ogólnopolski Konkurs Literacki im. Marii Komornickiej
Kozienicki Dom Kultury im. Bogusława Klimczuka - KOZIENICE 2014
Julia Rocka - kategoria młodzież - poezja - I nagroda*

TYTUŁ: „**MGŁA**”

Mgła - przyziemna chmura niebios,
Dym z rozpalonego cygara,
Bez zapachu,
Nietykalna jak zwyczajna chmura,
Widoczna z daleka jak okręt zanikający w falach ulotności.
Ociera się o igły sosny,
Przenika na wskroś bez uszczerbku,
Płynie dalej posłuszna prawom grawitacji.
Nic jej nie zatrzyma
Gęstnieje stanowczo wokół swego celu.
Czuć ją - jest mokra,
Mokra jak Wilgoć mchów z fryzurami niepoukładanymi
Jak krople ociekających sopli zimowej symfonii
Jak Dzwoneczki po deszczu
Lub zmoknięty ogon lisa
Szepczącego nieśmiało do martwych gałęzi.

Już tylko żuk w opalizującej kamizelce z czystego szmaragdu
Przechadza się smętnie
I nie próbuje
jak inni
złapać
jej w siatkę
na motyle...

TYTUŁ: „GANEK”

Miękki od leśnego mchu,
Cały w brązowe wypiekane kafle,
Z małym schodkiem dla kota co co dzień powraca.
Z rynną zawsze kapiącą perłowymi łzami.
Na nim - krzesło słomiane z czasów mego dziadka
I wielki pleciony w warkocze kosz pełen dojrzałych jabłek.
Pachnie śliwkami w burgundzie, gruszkami ociekającymi miąższem
i grzybami w czerepach, dumnych ze swych kołnierzy drapowanych w kryzy.
Wiatr jeszcze tylko smaga i kołysze ogon kota,
co znieruchomiał by w skupieniu nasłuchiwać ptaków.
Każdy jego powiew nieśmiało nuci balladę o jesiennej beztrosce.

„DZBAN”

Babciny dzban z porcelanowym uchem
zdebiony japońskim orientalnym wzorem
nieco osmolony i pęknięty od środka
odwieczny świadek rodziny

Kształt niby pełnia księżyca
stoi dostojnie wraz z herbacianą filiżanką
na dębowej półce
Beztróska studząc mleko dla domowników

Przyjaciół podartej firanki,
która niezdarnie osłania okno
Brat starego krzesła bez jednej nogi
Kuzyn zbitego spodka od herbaty

Nazywany czasem „dzieckiem mleczarki”
Z obrazu Vermeera
Nosi wspomnienia jak mleko co rano
Po których zostają tylko rysy spękań Duszy
Nigdy nie jest pusty lecz zawsze pełny po brzegi...